

Császi Zsüliet: Elvarratlan szálak 2.

1.

A nap lassan lebukik a Marina Bay fölött, aranyba vonva az üveg-felhőkarcolók sorát. A víz tükre szinte lángol a fénytől, a háttérben a Gardens by the Bay futurisztikus lombkoronái sziluettként rajzolódnak az égbe. A sétány szélén állok, turisták és nevető családok között, és hagyom, hogy a füledt, virágillatú esti szél körbefonjon. A város, nyüzsgése ellenére mindig teret ad a gondolataimnak.

Soha nem bántam meg, hogy Szingapúr csodája mellett döntöttem. És én itt élek. Immár négy éve. Nem alakulhatott volna másként az életem négy évvel ezelőtt. Különböznem nem ismertem volna meg Maxet sem. Ő a vőlegényem. Amerikai. Nézem a víz fölött szálló apró drónfényeket, ahogy táncolnak az égbolton, és közben végigpörgetem magamban az elmúlt éveket, a döntéseket, az éjszakákat, amikor minden bizonytalan volt, és a hajnalokat, amikor lassan megértettem, megtaláltam a helyem.

Élvezem, hogy el tudtam bújni a világ szeme elől. Keresve sem találtak rám. De ahogy a mondás is tartja: minden csoda három napig tart. Nyilvánvalóan hosszasan és lázasan vadásztak rám, de egy idő után elhomályosodtam, és belefáradtak az üzésembe. A közösségi médiának hála, mindenkiről mindent tudok. Igaz, nem Szajó Szonjaként regisztráltam, és saját képet sem osztok meg. A hamis útlevélem szerint Léna Barta vagyok. Hanna barátnőm hiányzik csak nagyon, de talán hamarosan eljön az ideje, hogy újra felkeressem őt.

Szóval, a többiek... A srácok befagyasztottak minden pénzügyi számlát és forrást, mint egy időkapcsolót, és elköszöntek egymástól. Ignác egy vidéki nagyvárosba költözött, és most egy salátabárt üzemeltet. A képek alapján inkább egy lepukkant kis bódé. Az a tipikus klasszikus, aminek a háttérében talán mindig szól a retró rádió. Nóri. Nos, ő hamarabb váltott oldalt, mint bárki gondolta volna. Egy jó módú, budapesti üzletember oldalán pózol az Instagramon. Retusált élet, vastag pénztárca és üres tekintet. Talán boldog, vagy csak nagyon jól játssza a szerepét.

Dominik... Dominik feleségül vette azt a rém idegesítő Vanesszát, a nőszemélyt, aki a végzete volt, legalábbis ő ezt hitte. Pár éve született egy lányuk, Emma. A képek alapján a gyerek tündéri. A házasságuk már kevésbé. A szavak között sok a csend.

Nándi a munkájának él, valami reklámügynökségnél dolgozik ügyvédként. Állandóan úton van. Néha posztol, néha eltűnik. Ő volt az, aki a legjobban hitt bennem. Vagy abban, akinek ő gondolt engem.

És akkor itt van most Max. Mindketten az újrakezdés közepében találkoztunk. Ő már itt élt, a város egyik high-tech vállalatánál dolgozott mesterségesintelligencia-fejlesztőként. Mondanom se kell, hogy a jógaoktatás mellett adta magát egy kínákozó munkalehetőség számomra. Gyorsan beletanultam, és rengeteg tudást szívtam magamba. Ennek köszönhetően fonódhattak össze az életem szálai az övével. A történetünk nem volt hangos és szenvedélyes, hanem lassan, hangtalanul épült fel, mint egy jól megtervezett híd. Esti séták, eldugott kávézók, közös hallgatások, ahol nem kellett magyarázkodnom. Mellette megtanultam újra levegőt venni.

A gondolataimból a körülöttem hömpölygő ünnepi zaj ránt vissza. Labour Day van, a város ünnepel. A sétányon lámpások hosszú sora húzódik, a fák törzsére színes fényeket vetítenek, a levegő tele van édes és fűszeres illatokkal. Gyerekek nevetnek, standokon kókuszvizet, sült

ételeket, cukorkát árulnak. A jazz-zenekar ritmusa szinte ringatja a tömeget, mindenki egy kicsit könnyebb ezen az estén.

Egy pillanatra elidőzöm egy esküvői menet mellett. Fehér virágokkal díszített limuzinok gördülnek végig az úton, a menyasszony fátyla lobog a szélben, valaki pezsgősüvegéből önt nevetve, és a háttérben megszólal egy klasszikus vonószene. Ilyenkor a város maga is mesét játszik.

Lassan ballagok a sétányon. A drónfények lebegnek az égbolt alatt, mintha táncolnának. A víztükör visszaveri a színeket, a jazz halkul.

Egy kislány szalad elém. Talán hároméves lehet, fehér ruhácskája a lampionfényben szinte világít, a kezében piros lufit tart, ami vidáman repked utána. Megtorpanok, nehogy fellökjem.

– Emma! – hallatszik mögüle egy karakán férfihang. Egyetlen szó. De olyan, amit nem lehet félrehallani. A hangszínt ezer közül felismerem.

A férfi lépte határozott. Mintha pontosan tudná, hogyan lépjen mindig a megfelelő helyre. A haját összekuszálta a szél, az ingujja könyékig feltűrve, és valahogy minden mozdulatában van valami, amit nem lehet tanulni: jelenlét.

– Hányszor mondtam már, hogy ne szaladj el? – hajol le a kislányhoz, majd amikor felegyenesedik, a tekintetünk találkozik. – Szonja...?

Az idő egy pillanatra elcsendesedik. A háttérzaj kifakul, csak a fények maradnak.

Nem lehet! Dominik nem lehet itt. Nem most. Nem ebben az életben. Nem ebben a változatban.

– Léna – suttogom, alig hallhatóan.

Emma közben a kezembe csimpaszkodik, mintha ismerne. Dominik rápillant, majd rám, és összehúzza a szemöldökét.

– Sajnálom... – mondja halkan. – Emma néha olyan, mint a szél. Nem lehet megfogni.

– Semmi baj. – Remegve felelek. – Aranyos kislány.

A háttérben újabb tűzijáték robban az égbe. A fény egy pillanatra megvilágítja a férfi arcát, pontosan azok a vonások, amelyeket évekkal ezelőtt eltemettem magamban. Az ember, akit elvesztettem. A férfi, akiről azt hittem, már régen máshol van. És most itt áll előttem. Egy kislánnyal.

Dominik lassan elengedi Emma kezét, és fél lépést közelebb lép.

– Szonja? – Értetlenül szajkózza továbbra is. – Egyszerűen nem hiszem ezt el!

Hát én sem... A szél elnémul. A hazugság, amit éveken át olyan gondosan építettem, most recsegve omlik a lábam elé.

2.

Mintha ezer hang szólna körülöttünk, de egyik sem érne el hozzánk. Olyan, mint egy víz alatti alagútba zuhanva. Talán így is van. Vagy csak álmodom, de valamiért nem ébredek fel. A

tekintetünk összeakad, nem engedi egymást. Dominik keze ösztönösen a zakója zsebébe csúszik, mintegy kapaszkodót keresve, miközben szeme majdnem észrevétlenül végigsiklik rajtam. A hajam egy ideje már egészen más színű, és sokkal hosszabb is. Úgy hiszem, a testtartásom is feszebb, a rendszeres jóga és a pilates eredménye. De a szemem... az ugyanaz. Meg is találja ismét. Az előttem döbbsen álló férfi torkában ismét megakad a levegő, egy apró rezdüléssel hátrébb lép, mintha az agya időt kérne a szívtől. Az arca egyszerre gyönyörű, de zavar ül rajta. Én csak állok egyhelyben, gyökeret verve a kőburkolaton.

Az érzések cunamija magával ragad. Egyikünk sem tud megfelelően reagálni. Az ő arcán a meghökkenés és a csodálat váltakozik, bennem pedig minden rég elfojtott emlék egyszerre robban fel. Zápороzó kérdéseit hallom, de az agyam csak egyet fog fel:

– Mégis miért, Szonja?

– Léna vagyok – suttogom remegve, a hangom inkább lehelet, mint szó.

– Léna? – Döbbsen kérdez vissza.

– Te mit keresel itt, Dominik?

– Én? Én mit keresek itt? – Újra közelebb lép, a hangja egyszerre dacos és zavarodott. – Te... Te itt élsz...?

Némán bólintok. Nem tudok mást tenni. A szavak összeakadnak valahol a mellkasomban. A kezem megfeszül a táskám szíján. Ő csak bámul rám, a szája résnyire nyitva, a pupillái tágak, mint aki szellemet lát.

Háborgó döbbsenete közben azon tűnődöm, hány ilyen véletlenszerű találkozása lehet két embernek egy életben. Nem sok. És ha mégis, az biztosan valami sorsféle. Emlékszem a legelső alkalomra. Kristálytisztán látom fiatal felnőttn magunkat. Egy átlagos hétfő esti party volt, tele olcsó borral, idétlen zenéssel és még rosszabb fényekkel. Ő mindenáron el akarta nekem magyarázni, hogy azért tűnök neki olyan ismerősnek, mert minden bizonnyal találkoztunk már, csak nem tudja, pontosan mikor és hol. Én tiltakoztam, mondván, nekem tökéletes a memóriám, higgye el, nem láttuk még soha egymást.

Hát, ma már ezt sem mondanám. De egy biztos, azt a régi hétfő estét tartom a második születésnapomnak, mert először éreztem, ahogy a szívem dobogni kezdett a helyén. Miközben a karja átfogta a vállamat, az ő szívritmusa hajszálpontosan egy ütemben zenélt az enyémmel. Valójában csak abban a pillanatban éreztem így. Mert utána rájöttem, hogy ez badarság, és ilyen nem létezik.

Aztán négy évvel ezelőtt, Nándi irodájában újra találkoztunk. Akkor ő olyan volt az életemben, mint egy fűtésszerelő október elején, egyszerűen feltekerte bennem az életet. A csövekben újra meleg folyt. És most... itt áll előttem. Megint. Nem tudom, mit érzek. Nem tudom megfogalmazni még.

– Szonja? – Metsző női hang hasít a levegőbe, kiszakítva minket a saját buborékunkból.

– Anya! – Emma felsikít, apró lábain odafut Vanesszához, combjába kapaszkodik.

Dominik felesége mit sem változott az elmúlt évek alatt. Legfeljebb csak a hangszíne. Még idegesítőbb lett. Hirtelen érzem, hogy még több tekintet szegeződik ránk. A torkomban gombóc nő.

Egy negédes, csöpögően teátrális férfihang szól, amire sem a testem, sem az agyam nem volt felkészülve:

– Szajó Szonja Szingapúrban! – Kelletlenül tapsol mellé. – Bravó, bravó!

Kárász Márton teljes valójában sétál mellénk. Ignác és Dominik egykori titkos cinkostársa. Az a személy, aki mindig a színpalak mögött játszott. Egykor úgy hittem, hogy a Szemfényvesztők című filmből merített ihletet. Kiválogatta a legtehetségesebbeket, maga köré gyűjtötte, és megtanította nekik a legnagyobb alvilági fortélyokat. Mintha csak abban a moziban lenne, a lovasok munkásságát ő irányította volna, miközben mindig a függöny mögül mozgatta a szálakat. Soha senki nem gondolt rá. Kivéve engem. És mivel négy évvel ezelőtt felfedtem és csúnyán megbuktattam az általa tökéletesen felépített hierarchikus szervezetet, így hadat üzent ellenem.

– Tudtam, hogy egy nap megtalállak, és csak idő kérdése. Igaz, azt álmomban sem hittem volna, hogy itt bujkálsz – jelenti ki, és le sem veszi rólam a szemét.

– Már csak te hiányoztál az életemből, Márton! – fújom ki halkán, gúnyos éllel a szavakat, de a mellkasomban dörömböl a szívem.

– Hogy a fészkes francba gondoltad ezt az egészet, Szonja? – kérdezi Dominik, most már emeltebb hangon, egyszerre zavarodottan és dühösen.

Én is felcsattanok:

– Nálad beakadt valami a lemezen? Fogalmam sincs, miről beszéltek.

– Ugyan már, Szonja! – Márton hangja édeskés. – Pontosan tudod, miről van szó.

– Csak azt kaptátok, amit megérdemeltetek! – sziszegem, és érzem, ahogy a bennem megbúvó pánik lassan átcsúszik dacos hidegvérbe.

– Mi vagy te? – Márton félrebiccenti a fejét, mosolyogva kérdez. – Valami igazságosztó?

– Lehet – vonok vállat, és egyetlen mozdulattal hátat fordítok nekik. – Örültem a találkozásnak. További jó szórakozást!

A lampionfények sárgás glóriában lógnak körülöttem, ahogy átvágok az ünneplő násznépen.